

האות ב' - התחלקות וריבוי

ברכה ובניה, בית ופנימיות

האות ב' נמצאת מסמלת כפילות וריבוי, ומבטאת את כוח ההתחלקות וההתרבות שבטבע הבריאה. ולכן היא מבטאת גם את הברכה, כלומר, את השפע הרב הבא מתוך מעט שנמצא. בשורשה הרוחני העמוק יותר, מבטאת האות ב' את עצם בריאת העולם יש מאין. שכן בעת הבריאה, בתחילה האציל הבורא את הארת האות א' שהיא הארה גבוהה ואחידה שאין בה חלוקה וריבוי, וממנה יצאה בהוראת הבורא הארת האות ב', בה טמון כוח ההתחלקות והריבוי, אשר באמצעותו התחילה פעולת התחלקות האור הראשון הנצל, התפשטותו והתרבותו ליצירת כל העולמות ופרטיהם.

ואכן, המילה הראשונה בתורה, שהאות ב' מופיעה בה בראש מילה (כאשר היא חלק מהמילה, ולא אות שימוש כגון במילה 'בראשית') היא: "ברא". שהרי זוהי מהות האות ב'.

ומכיון שהבריאה נבראה באמצעות כוח החלוקה שבאות ב'. לפיכך גם בעולם הגשמי,

כל ריבוי חדש נוצר מהתחלקות.

כגון: תא ביולוגי מתחלק ונוצרים שני תאים. גם שני תאים אלה מתחלקים לארבעה תאים וכן הלאה, עד לקבלת המבנה השלם של היצור. סלע נחצב ומתחלק לאבנים מסותתות, ומהן נבנה בית.

עפר וטיט נחפרים ונחלקים מהאדמה, והם משמשים לבניה וחיבור.

וכך בניה ומורכבת כל הבריאה.

לכן, לאחר האות א' המבטאת את האחדות המוחלטת, באה האות ב' המבטאת את הריבוי וההרכבה שבעולם הבריאה. לומר: כל הבריאה, המורכבת מחלקים רבים,

מקורה ב-א', באחד, הוא הבורא יתברך.

ערכה המספרי

ערכה המספרי של האות ב', שתיים, הוא המספר המינימלי המייצג רבים.

שכן כל אפשרות ההתחלקות והריבוי בעולם נעוצה באות ב'.

זוהי הסיבה שבעוד שכל הספרות שבלשון הקודש נקראות בלשון יחיד: אחת,

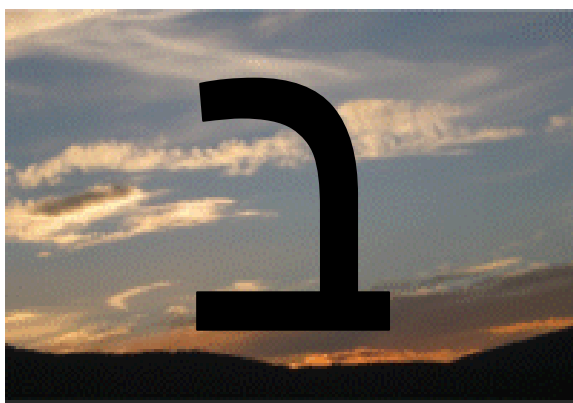
שלוש, ארבע, חמש, שש וכו',

הספרה שתיים היא היחידה

הנקראת בלשון רבים.

לפי ששורשה באות ב', אות מהות

הריבוי.

וביתר עומק, כל הבריאה מורכבת משני חלקים מנוגדים אשר חיבורם יוצר
שלימות. כגון: יום ולילה, זכר ונקבה, גוף ונשמה, חומר ורוח, שמים
וארץ, ועוד. שכן כל מצבי הניגוד שבטבע, נועדו להשלים זה את זה באמצעות חיבור
ובניה מועילים היוצרים שלימות מאוזנת, כאשר כל צד מעניק לזולתו מה שאין בזולת.
וזהו פשר שאיפת נשמת האישה להינשא לאיש, ונשמת האיש לשאת אישה-
להגיע לשלימות. (הצופן)